

i Landet, at en Mand, der er afsløret som Forbryder, og som vi alle, ikke mindst de, der den Gang stod ham nærmest, maa erkende har bedraget og narret os, for hele Livet skal kunne sætte en Plet paa 3 efter min Mening uskyldige Kvinder.

Der staar paa Finansloven opført et Beløb af godt og vel 50,000 Kr. til vore Plejehjemsforeninger. Nu er det et forholdsvist ringe Beløb i Betragtning af det Arbejde, som disse Foreninger have. Jeg gør mig intet Haab om, at dette Beløb skal blive væsentlig forhøjet under den nuværende økonomiske Situation, navnlig efter at Regeringen har udtalt — og jeg forstaar meget godt dens Grunde —, at den ikke vil skride til nye Skatter og nye Byrder paa Befolkningen. Men selvfølgelig maa den Tid komme, da man, for at der kan gives en virkelig grundig Hjælp til Plejehjemsforeningerne, og for at Børnene kunne blive anbragte i den bedst mulige og mest formaalstjenlige Pleje, maa skride til nye Skatter, nye direkte Skatter. Jeg kunde imidlertid ønske en Reform, som ganske vist vil koste nogle Penge, men dog ikke mere, end at vi have udmærket Raad til at anvende dem. Og vi maa ikke undlade at gøre det, fordi denne Reform i sig selv er paakrævet ved, at Lovgivningen allerede paa Forhaand har truffet Bestemmelser derom og Administrationen ligeledes i Relation dertil.

Der udgik i sin Tid fra Overværgeraadet, hvad der var meget prisværdigt, og hvad der vel var en Følge af den Kritik, der havde været rejst, et Cirkulære til Børnehjem og Opdragelsesanstalter om at knytte en eller anden Læge til Hjemmet, som altsaa kunde undersøge Børnenes mentale og fysiske Tilstand. Regelmæssigt Lægetilsyn finder nu Sted i Mod-sætning til tidligere, men der finder intet saadant regelmæssigt Lægetilsyn Sted med Børn, der ere anbragte i Plejehjem eller Optagelseshjem, som sortere under Plejehjemsforeningen. Hvor farligt det kan være, skal jeg tillade mig at give et lille Fingerpeg paa.

Jeg modtog for nogen Tid siden et Brev fra en københavnsk Arbejder og hans Kæreste, som havde født et Barn til Verden, de stod nu i Begreb med at gifte sig. Brevet formede sig som en Klage over et Optagelseshjem, som sorteret under Odense Amts Plejehjemsforening. Der havde Moderen haft sit Barn anbragt og betalt derfor. Optagelseshjemmet ligger i Rønninge, et Par Miles Vej fra Odense. Den Klage, der fremsattes,

gik ud paa følgende: Moderen havde, da hun var ovre for at hente Barnet, faaet den Meddelelse af Plejemoderen, at Barnet var vanskeligt og havde et Hududslet, overfor hvilket man maatte være meget varsom, og hun raadede til at anvende Zinksalve eller rød Øjensalve. Moderen fik saa Barnet med tilbage til København, men Barnets Tilstand bedredes ikke trods Anvendelsen af denne Salve. En 14 Dages Tid efter Hjemkomsten fik hun selv Udslet og Kløe, og hun henvendte sig saa til en Læge, der erklærede, at det var scabies, Fnat. Barnet havde medbragt Fnat ovre fra Børnehjemmet, og Følgen var, at ikke alene hun var bleven smittet, men ogsaa hendes Kæreste blev smittet, og 2 Børn blev smittede. Alle kom depaa Hospitalet, og for to Vedkommende have de været der to Gange og have maattet underkaste sig Kur. Sengklæder og Gangklæder have maattet underkastes Desinfektion 3 Gange. Alt dette er blevet skrevet paa Kontoen Fattighjælp, fordi scabies desværre ikke er en af de Sygdomme, der falde ind under offentlig Behandling, og de paagældende havde ikke Raad til at betale denne Kur og Desinfektion. Jeg rejste saa til Landsbyen Rønninge, fordi jeg til at begynde med stillede mig lidt tvivlende overfor Paastanden om, at Sagen hængte saaledes sammen, som det var meddelt mig. Og jeg erfarede nu, at det var ganske korrekt. Plejemoderen indrømmede, at der havde været Udslet, at Barnet havde kløet meget stærkt, det var i Armhulen og mellem Fingrene, men hun havde ikke haft nogen Forstaaelse af det, og hun havde derfor ikke tilkaldt nogen Læge. Ved Henvendelse til Lægen erfarede jeg, at han havde ikke været der i Aar og Dag. Jeg spurgte saa, hvem der førte Tilsyn. Det var Præstefruen. Jeg gik saa til hende, men hun anede ikke noget. Jeg spurgte, om hun ikke havde faaet nogen Meddelelse om, at det Barn, der havde været paa Børnehjemmet og var kommet tilbage til København, havde lidt af Fnat, men det vidste hun ikke noget om, og det til Trods for, at der fra en københavnsk Præst var tilstillet Formanden for Plejehjemsforeningen en Meddelelse derom. Det havde saa været hans Pligt at underrette det stedlige Tilsyn derom, men det havde han ikke bekyrret sig om.

Denne Sag giver mig Anledning til at udtale Ønsket om, at man maa komme til et effektivt Lægetilsyn med Børn, der ere anbragte i privat Pleje, og Børn, der ere